Dr. Rolf Kapp

MÍROVÉ DÍLO ADOLFA HITLERA

guidemedia

EDICE RETRO

Dr. Rolf Kapp

MÍROVÉ DÍLO ADOLFA HITLERA

guidemedia

Dr. Rolf Kapp

MÍROVÉ DÍLO ADOLFA HITLERA

EDICE RETRO, svazek 1.

Vydalo nakladatelství guidemedia etc v Brně roku 2013.

Všechna práva na reprodukci knihy nebo jakékoli její části jsou vyhrazena.

Původní vydání 1942

Copyright © guidemedia etc s.r.o. 2013

Vydavatel prohlašuje, že dílo vydává pro účely historického bádání.
Jeho cílem není propagace žádných politických názorů a myšlenek.

Přeložila Růžena Kadlecová
Odpovědný redaktor, jazykové úpravy Pavel Kamas
Grafická úprava a sazba Lukáš Novák
Tisk Érdi Rózsa Nyomda, Érd

guidemedia etc s.r.o.
www.guidemedia.cz

ISBN 978-80-905310-2-4

MÍROVÉ DÍLO ADOLFA HITLERA

Dr. Rolf Kapp

Hledáme-li pravé viníky nynější války, setkáme se na celém světě s poměrně malou, ale bohužel po dlouhou dobu velmi vlivnou vrstvou válečných štváčů, kteří slovem, písmem, obrazem, filmem a rozhlasem po léta hanobili německý národ. Byli to především emigranti z Německa, potom však Židé ze všech zemí světa a konečně řada lehkověrných příslušníků nejrůznějších národů, kteří podlehli sugesci, že německý národ je chce napadnout, že se z domnělého vlastenectví dali do služeb tohoto světového štvaní. Vědomě či nevědomě byli však všichni tito nactiutrhači ve službách mezinárodního, židovského velkokapitálu a jeho společníků, jejichž nejvyšším cílem bylo zničit vzorný sociální státní útvar, který si německý lid vytvořil a budoval stále k větší dokonalosti. Obávali se, že jinak by v celém světě nadešlo období skutečného socialismu činů a že by se zhroutila jejich anonymní vláda nad světem.

Film, který byl v prvních měsících této války často promítán v Anglii a také ve Francii, ukazoval prostředky této světové propagandy velmi zřetelně. Byl to britský film „Lev

má křídla". To, co v něm bylo řečeno o britské letecké zbrani, bylo už dávno vyvráceno činy německých letců. Zajímavý je však první díl tohoto filmu, který ukazuje, jak prý Anglie žila v nejhlubším míru, jak nemyslila na válku a jak se, zdánlivě se vší energií, chystala uskutečňovat velká sociální díla. Byly předváděny velké, nové bloky obytných domů, které jistě nebyly určeny pro anglické dělníky, žijící ještě dnes v nepředstavitelné bytové bídě. Anglickým dělnickým masám bylo vykládáno, že ještě dnes by mohly žít v míru a že sociální díla, která byla domněle připravována, by byla mohla být dokončena, kdyby temný a zlovolný německý militarismus nebyl učinil válku nevyhnutelnou.

Naproti tomu předváděl tento film (se zfalšovaným hudebním doprovodem) nacionálněsocialistické Německo ve výseku, který u každého méně kritického diváka mohl vyvolat dojem, jako by Vůdce od prvního dne své vlády nebyl dělal nic jiného, než připravoval útok na sousedy Německa. Pro nestranného diváka toto líčení nabývalo průkaznosti tím, že četné scény, jako vojenské přehlídky, srazy na říšském sjezdu strany atd. byly vystřiženy z německých filmů a tím nabývaly platnosti „německých originálních dokumentů".

Tato forma propagandy je příkladem za mnoho jiných. Ukazovaly se světu – k tomu ještě s naprosto jednostrannými

a odsuzujícími vysvětlivkami – vnější formy soustředění vůle německého lidu. Světu byl ovšem zamlčen skutečný cíl, k němuž je zaměřeno toto soustředění celého národa. Světu bylo zamlčeno, že národ se 7 miliony nezaměstnaných, který byl svými odpůrci po léta drancován, má jen tehdy vyhlídky na nový vzestup, nasadí-li v nejpřísnější kázni všechny své síly v práci pro společné blaho. Světu bylo zamlčeno, že Adolf Hitler předkládal sousedům Německa jednu nabídku odzbrojení za druhou a že teprve po odmítnutí všech těchto nabídek zavedl opět v Německu brannou povinnost, poněvadž nemohl ponechat bez ochrany svůj národ a to, co Německo vybudovalo. Světu bylo zamlčeno, že všechny ty mohutné demonstrace jednoty vůle a brannosti německého národa nejsou útočně namířeny proti některému ze sousedů, nýbrž se týkají vnitřní výstavby Německa a jeho ochrany proti vnějším útokům. Německá branná moc a německá kázeň, na kterou se cizina dívala s pohrdáním, nejsou pro německý lid samoúčelem, nýbrž toliko jedním z nutných prostředků k tomu, aby byla dokonána a ochráněna četná mírová díla, která byla v Německu uskutečněna od r. 1933 a jsou v nepřehledné mnohosti připravována do budoucna.

Kdo mohl tato mírová díla, jež nepřátelská propaganda úmyslně zamlčela světu, vidět v Německu samém, jistě

nabyl přesvědčení, že německý lid chtěl a potřeboval mír z poctivého srdce a také z dobře pochopitelného, vlastního zájmu. Každá válka znamenala nutně ohrožení nebo alespoň zdržení velkých prací a plánů, které Vůdce zahájil v těchto letech.

Adolf Hitler sám narýsoval svůj cíl slovy, že chce učinit z Německa „sociální stát nejvyšší kultury". Jeho úsilí směřovalo a směřuje k tomu, aby všem příslušníkům německého národa byla dána dostatečná hospodářská životní základna, a aby současně kulturní práce Německa byla podporována a stupňována tak, aby se kulturní statky staly společným majetkem všeho lidu. Adolf Hitler je velký zákonodárce, který vytvořil nový sociální řád – první předpoklad pro nasazení celé národní pospolitosti do služeb hospodářské výstavby Německa. Adolf Hitler je geniální vynálezce, který na všech polích našel praktické cesty, jak prací překonat nouzi lidu. Adolf Hitler je tvůrčí umělec, který svou vlastní působností dal kulturnímu vývoji nové podněty a jasný směr. Muž, kterého svět vykřičel jako brutálního militaristu, je ve skutečnosti geniálním mistrem všech mírových děl. Jeho vedoucí a starostlivá ruka dala celému národu lepší, šťastnější a krásnější život. Jestliže dnes německý lid následuje vojevůdce Adolfa Hitlera s neochvějnou důvěrou a nezlomnou láskou a úctou, pak toto smýšlení tkví svými

kořeny v neposlední řadě v jistotě, že Vůdce sám chtěl mír a neopoměl nic, aby se vyhnul válce.

Ten, kdo dopřál sluchu zkreslující propagandě, která vpálila hitlerismu potupné znamení nauky bezduchého násilí, ten – chce-li dále klamat sebe sama i jiné – nechť nyní vyslechne také pravdu o velkém díle výstavby nacionálně-socialistického Německa.

Vžijme se do postavení německého národa na počátku r. 1933, kdy Vůdce vzal do svých rukou osudy Říše. Čtrnáct let uplynulo od světové války a stále se ještě neobjevovaly žádné náznaky skutečného vzestupu Německa z jeho těžké nouze. Přes deset let byla Říše pleněna hospodářsky svými někdejšími válečnými odpůrci, kteří jí uložili nesmírné válečné náhrady. Uvnitř se přes 30 různých stran ucházelo o hlasy voličů; jedna vláda po druhé nastupovala a po krátkém období více či méně neúspěšného působení musela opět vyklidit pole. V Německu bylo nekonečně mnoho plánů, ale ani jeden plán, který by byl býval skutečně proveden. Vnějším útiskem a vnitřní rozervaností a nerozhodností trpěly široké masy německého lidu, které v oněch letech poznaly hlad a bídu v nejhroznější formě. Sedm milionů lidí – spolu s příslušníky rodin jistě třetina národa – bylo bez práce. Skrovná podpora byla příliš velká, aby se na ni umíralo, a příliš malá, aby se z ní mohlo žít. Tupě a bez-

nadějně se vlekly dny těchto lidí – miliony dělníků rukou i hlavy byly nuceny nechat ležet ladem své schopnosti; miliony mladých lidí byly již léta ze školy venku, aniž našly možnost plodné práce. Autor těchto řádek si vzpomíná, jak se za svítání, za studeného zimního dne v r. 1932, několik set lidí tísnilo přede dveřmi obchodního domu jen proto, že firma hledala inzerátem v novinách nočního hlídače. Stáli tu umělci vedle kovodělníků, obchodníci vedle spisovatelů, inženýři vedle herců, mladí lidé vedle starců – všichni hnáni jedinou nadějí, že dostanou toto místo, nijak neodpovídající jejich vzdělání, a budou si moci zase vydělat chléb vlastní prací.

Problém nezaměstnanosti, která stále vzrůstala, se stal skutečně životní otázkou národa. Hrozné ochromení, které pramenilo z davové nezaměstnanosti, se šířilo do všech oborů života. Choroba národního těla přitahovala cizopasníky. Židé a jejich nohsledi organizovali výprodej všech hodnot, které německý národ ještě nazýval svými. Umělecké poklady a železnice, pozemkový majetek a továrny – všechno bylo zastaveno cizině nebo cizinou koupeno.

Všechny vlády byly bezmocné proti nezměrnému úpadku hospodářství a kultury. Staré státní prostředky také nemohly tento úpadek zastavit. Bylo by bývalo nemožné učinit přítrž nouzi, kdyby i nadále bylo ponecháno na libovůli

jednotlivců, zda chtějí či nechtějí brát zřetel na hospodářsko-politické podněty státu, zda chtějí spolupracovat, nebo naopak ochromovat společnou práci třídnimi boji a spory všeho druhu. V této nejvyšší nouzi nebylo už možno a nesmělo se také ponechat na vůli jednotlivcům, zda se chtějí zúčastnit prací pro záchranu státu nebo zda jsou snad toho názoru, že se z nich mohou vyloučit. Nebylo už možné debatovat o nutných opatřeních v parlamentu, zatímco při nudné rozpravě by zlo přerostlo přes hlavu.

Podobně jako při obraně proti velké katastrofě mohlo také zde pomoci jen jedno: jasný rozkaz a bezpodmínečné uposlechnutí. Pouze podle jednoho jediného velikého plánu, jímž by se řídil tovární dělník právě tak jako továrník, který by musel provést sedlák právě tak jako zřízenec nebo úředník, pro nějž by musel jeden nasadit peníze, druhý práci a každý všechno, co má – nic jiného už nemohlo Německo zachránit. Tento plán a autoritu k jeho uskutečnění měl pouze Adolf Hitler.

Základní zákon nacionálněsocialistického světového názoru, „Prospěch celku má přednost před prospěchem jednotlivce", obsahoval praktický závazek celého národa k účasti na velké záchranné akci. Byla li dříve povinnost národní kázně uznávána jen při vojenské pohotovosti, národní socialismus nyní žádal, aby se také práce a kapitál

podřídily životním nezbytnostem společného boje o existenci Německa. Nacionálněsocialistické Německo netrpělo už bezpečně zajištěný „zvláštní osud" bohatých, nýbrž řeklo celému národu jasně, že existuje pouze jeden německý osud, který mají vytvářet všichni podle svých nejlepších sil. Úspěch dokázal světu, že tato koncepce je správná. Již po několika málo letech, za vedení Adolfa Hitlera, nebylo v Německu nezaměstnaných. Svou prací a svou kázní německý národ dobyl nejen své svobody, nýbrž také lepší životní úrovně netušeného vystupňování své produkce, zmnohonásobení svého hospodářského majetku a přivodil nový rozkvět své kultury.

Pokud cizina prostě nepopírala tyto výkony nebo je označovala jako „přechodný zdánlivý rozkvět", usnadňovala si vysvětlení a mluvila o „německém zázraku" – tedy o procesu, který nelze vysvětlit. Je jasné, co bylo účelem propagandy, nepřátelské Německu, která slouží mezinárodnímu velkokapitálu: Chtěli se vyhnout tomu, aby miliony nezaměstnaných v bohaté britské světové říši nežádaly snad napodobení německých metod, které netrpí už tajné cizopasníky na práci lidu.

Přemýšlíme-li však trochu, lze německý zázrak, jako všechno veliké, vysvětlit co nejprostěji. Když bylo v nacionálněsocialistickém Německu zahájeno velké nové dílo,

nikdo se netázal: „Jsou na to peníze?” Spíše byla kladena jiná otázka: „Je dost pracovních sil, aby mohlo být uskutečněno toto dílo, a má Německo doma potřebné suroviny?” Zněla-li odpověď na obě tyto otázky kladně, mohla být práce za vedení a záruky státu ihned zahájena a bez nebezpečí nějakého všeobecného znehodnocení mohlo být vydáno přesně tolik peněz, kolik nových hodnot bylo takovou prací vytvořeno.

Je třeba ujasnit si tento proces na malém praktickém příkladu. Jestliže dva lidé jsou majiteli pozemku se stromy a kamením, mohou si také, jestliže pilně pracují, bez peněz postavit dům. Porazí a zpracují stromy, otesají kameny a začnou stavět. To, co jim chybí, jim dá třeba soused výměnou za fůru dříví. Nakonec je tu hotový dům, tedy nepochybně nová hodnota, která tu dříve nebyla. Skládá se z původního surového materiálu a z pracovní síly, kterou oba lidé vynaložili na stavbu. Práce nahradila tedy kapitál, resp. sama se stala kapitálem.

Stejně může jednat také celý národ. Německo tak učinilo! Německo mělo velmi málo zlata a deviz. Ale mělo vynalézavého ducha a spoustu neprovedených velkých plánů. Mělo především miliony zdatných a svědomitých dělníků, jejichž pracovní síla byla po léta nevyužita. S tímto surovým materiálem a s těmito pracovními silami německý

národ vytvořil všechno, co bylo vybudováno od památného 30. ledna 1933. V Německu vznikly nesmírné nové hodnoty. Německé měně se však dostalo nejlepšího a nejspolehlivějšího krytí, jaké kdy měla ve světě nějaká bankovka: veškeré pracovní síly osmdesátipětimilionového národa.

I když lze takto vysvětlit „německý zázrak" jasně a prostě, nesmí přece nikdo zapomínat, jakého nadlidsky velikého výkonu bylo třeba, aby prostá, základní myšlenka německé hospodářské výstavby byla uskutečněna v praxi. Jen nejlepší vedení bylo s to vypracovat plán, podle něhož kolečka pracovní výkonnosti osmdesátipětimilionového národa zapadají do sebe beze ztrát, podporujíce a doplňujíce se navzájem. Nacionálněsocialistické Německo rozřešilo tuto obrovskou organizační úlohu. Bez německé kázně ovšem, kterou cizina tak opovrhuje, by nebyla mohla být rozřešena nikdy!

Z jednotné spolupráce jednotného velkého německého národa vzniklo Vůdcovo velké a mnohostranné mírové dílo. Neuvádíme zde ani zdaleka všechno, neboť to by vyžadovalo objemné knihy. Přece však uvedené příklady ukáží každému nepředpojatému divákovi, s jakým mimořádným úspěchem nacionálněsocialistická Říše pracovala a pracuje i nadále na výstavbě hospodářství a kultury.

PRVNÍ DĚLNÍK SVÉHO NÁRODA

Tak před rokem 1933 „oslavovali" také v Německu 1. máj! 1. Máj byl velkým „bitevním" dnem politických stran, které v třídním boji stály proti sobě jako nepřátelé. Barikády, výtržnosti, ostnatý drát, mrtví a ranění – to všechno patřilo k 1. máji. Náš obrázek ukazuje, jak policie v Berlíně postupovala proti barikádám. Chodci pospíchali lhostejně kolem. Nebylo to pro ně nic zvláštního.

SKUTEČNÝ SOCIALISMUS. Vůdcova slova.

„Skutečný socialismus je nauka o nejtvrdším plnění povinností."

„Každý dělník, každý sedlák, každý vynálezce a úředník, který pracuje, aniž sám může kdy dospět ke štěstí a blahobytu, je nositelem této vznešené myšlenky, i když hlubší smysl jeho počínání by mu stále zůstal skryt. V obětování vlastního života za existenci celku je koruna vší obětavosti. Bez idealistického smýšlení by byly všechny, i ty nejoslnivější vlastnosti ducha jen pouhým duchem, vnějším zdáním bez vznitřní hodnoty, ale nikdy tvůrčí silou."

„Tak jako hřeší proti duchu skutečné národní pospolitosti dělník, jestliže bez ohledu na společné blaho a existenci národního hospodářství a opíraje se o svou moc klade vyděračné požadavky, tak porušuje tuto pospolitost také podnikatel, který nelidským a kořistnickým způsobem vedení svého podniku zneužívá národní pracovní síly a z jejího potu tvoří lichvářsky miliony."

V nacionálněsocialistickém Německu byl 1. máj povýšen na národní svátek německého lidu. Je to velký svátek všech pracujích, den, kdy celý národ pohlíží na práci minulého roku. Veselé slavnosti sdružují toho dne celou národní pospolitost. Již vnější obraz shromáždění pracujících je jasným výrazem jedinečné jednoty německého národa. Náš obrázek ukazuje slavnost berlínské mládeže.

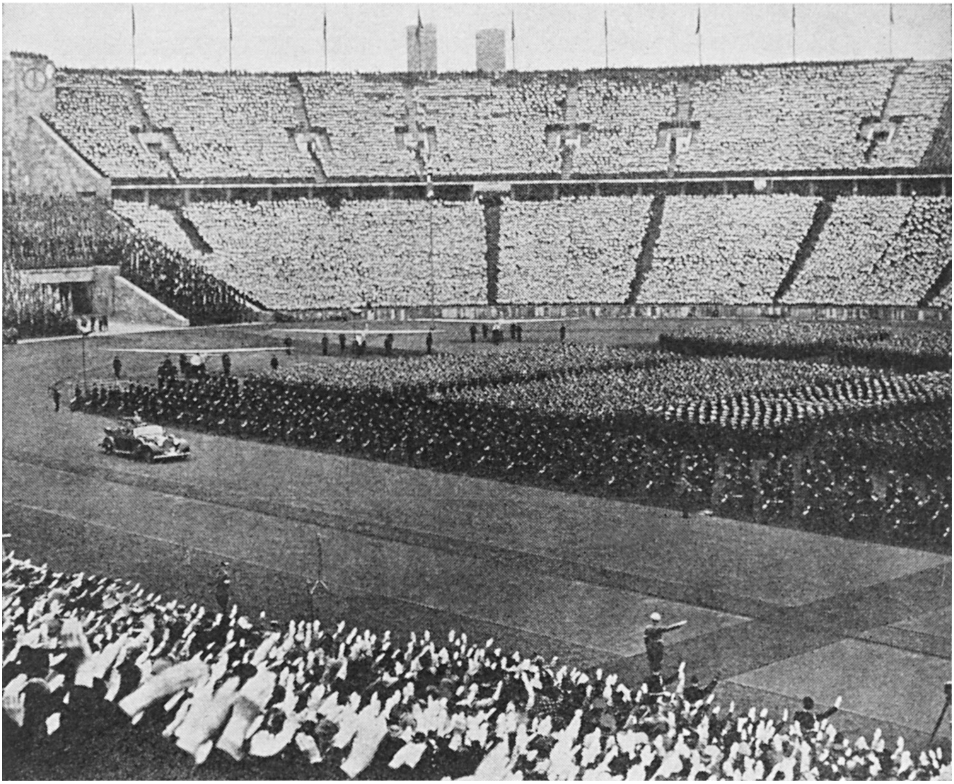

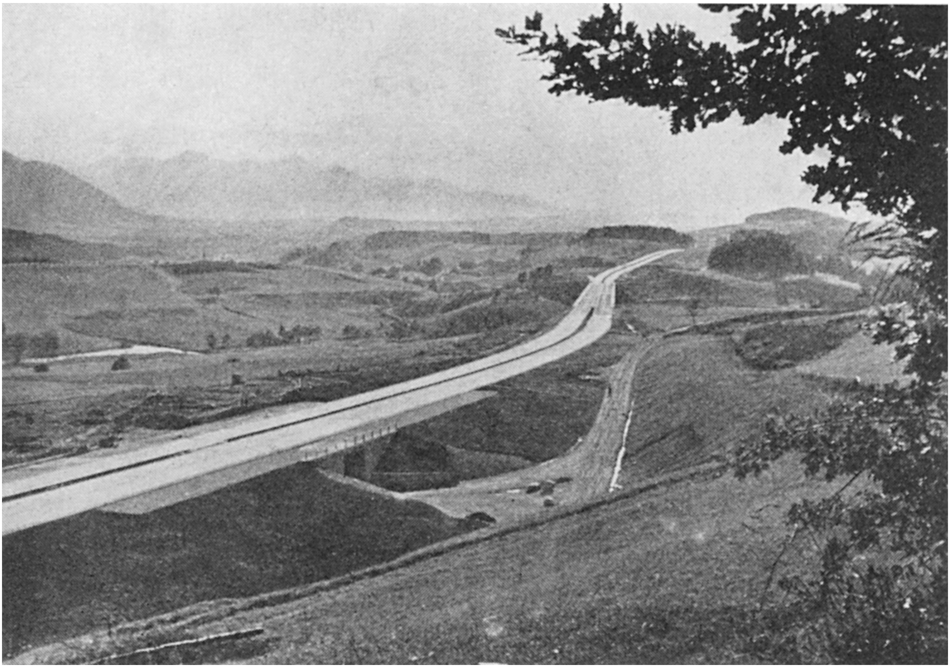

Říšská dálnice v alpském předhůří.

První velký plán, jehož provádění bylo zahájeno v nacionálněsocialistickém Německu, byla stavba říšských dálnic. Tato mohutná silniční síť není myšlena pouze pro příští desetiletí, nýbrž pro staletí. Přes 4000 km říšských dálnic je nyní již vybudováno. Stavba německých dálnic je největším dopravním stavebním dílem světových dějin. Statisíce nezaměstnaných ve všech německých župách našly na staveništích dálnic zaměstnání již krátce po příchodu nacionálního socialismu k moci. Vedle dálnic se vzorně budují také všechny ostatní německé silnice. Tvoří se nové vodní cesty, aby v celém německém hospodářství mohlo být využito levné vodní dopravní sazby. Další velké celostátní stavby, které mají umožnit využití významných vodních sil, byly zahájeny.

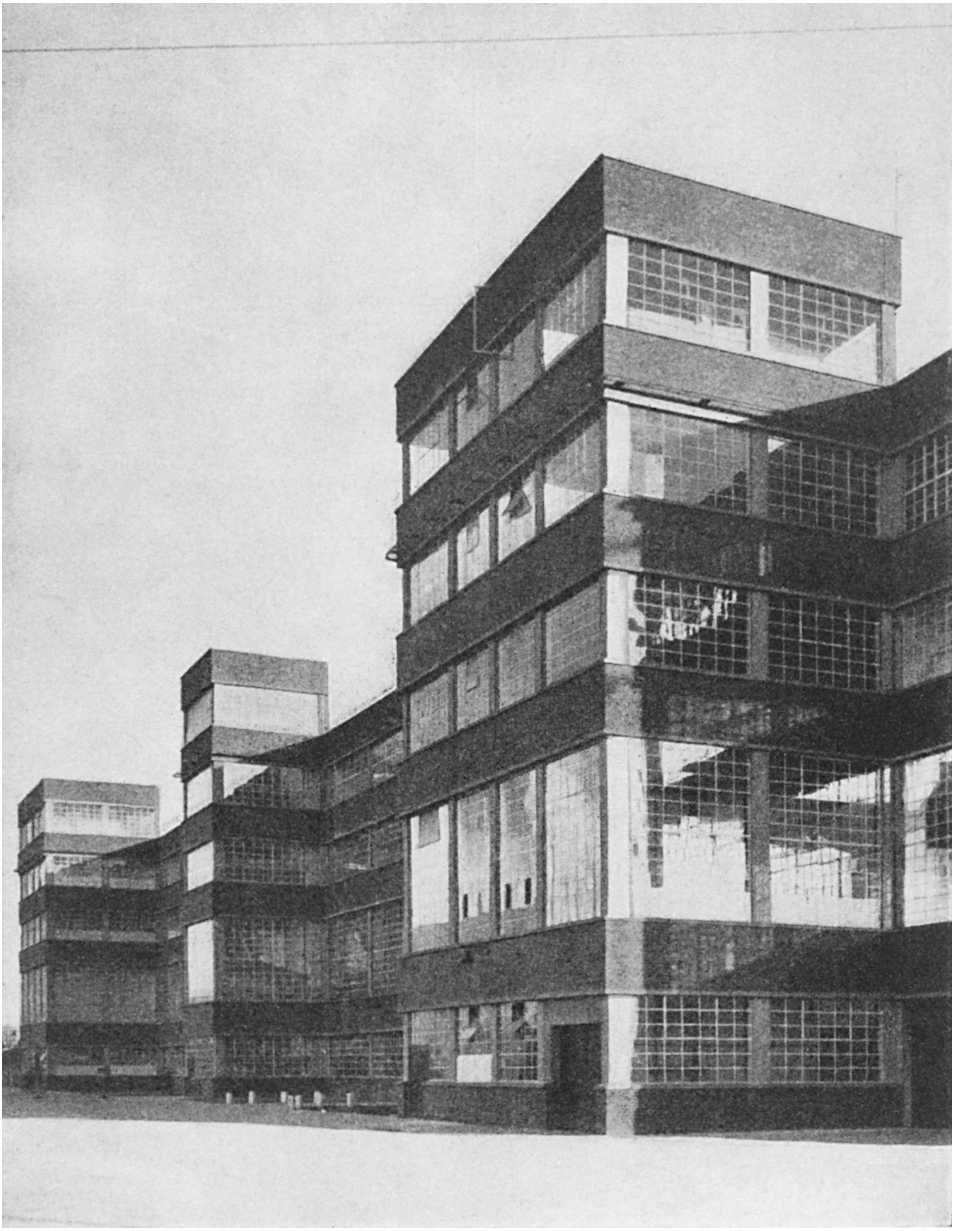

Elektrárna na velké údolní přehradě.

V mnoha německých župách dal Vůdce vybudovat stavby, které se staly viditelným výrazem vnitřní jednoty a kulturní vůle celého národa. Také mnozí cizinci znají první dokončené stavby tohoto druhu: Dům německého umění v Mnichově (Haus der deutschen Kunst in München), Vůdcovy stavby v Mnichově, stavby v Norimberku, říšské kancléřství v Berlíně a jiné. Kdo navštívil na jaře roku 1939 velkou výstavbu německé architektury, ví, že tyto stavby byly jenom začátkem rozsáhlého přetváření německých měst. Vůdce a celý národ doufají, že tyto velké plány, jejichž provádění bylo nyní částečně přerušeno válkou, Německu vnucenou, budou moci býti v míru dokončeny.

Náš obrázek: Královské náměstí (Königsplatz) s Vůdcovými stavbami v Mnichově. V čestných památnících (uprostřed) jsou pohřbeni první mučedníci nacionálněsocialistického hnutí, kteří padli 9. listopadu 1923.

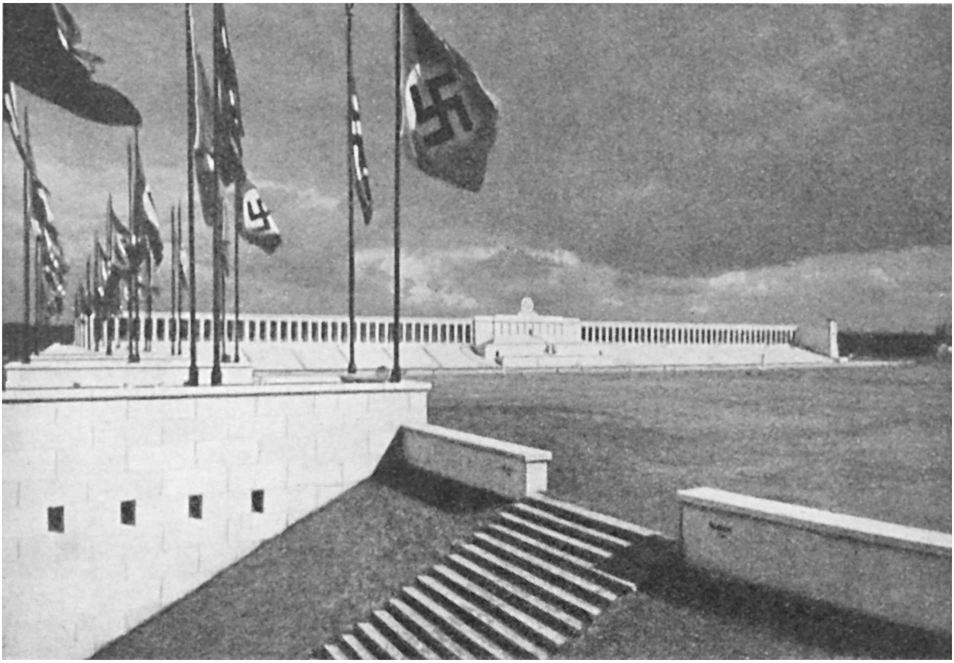

Tato rozlehlá aréna v Norimberku tvoří slavnostní rámec říšského sjezdu strany, k němuž se v míru každoročně shromažďují statisíce zástupců celého národa, aby vyslechli Vůdcovy směrnice pro budoucí práci.

Stavba velkolepých mořských lázní pro německé dělníky na ostrově Rujána (Rügen), které každoročně poskytnou statisícům dělníků možnost, aby se zotavili a upevnili své zdraví.

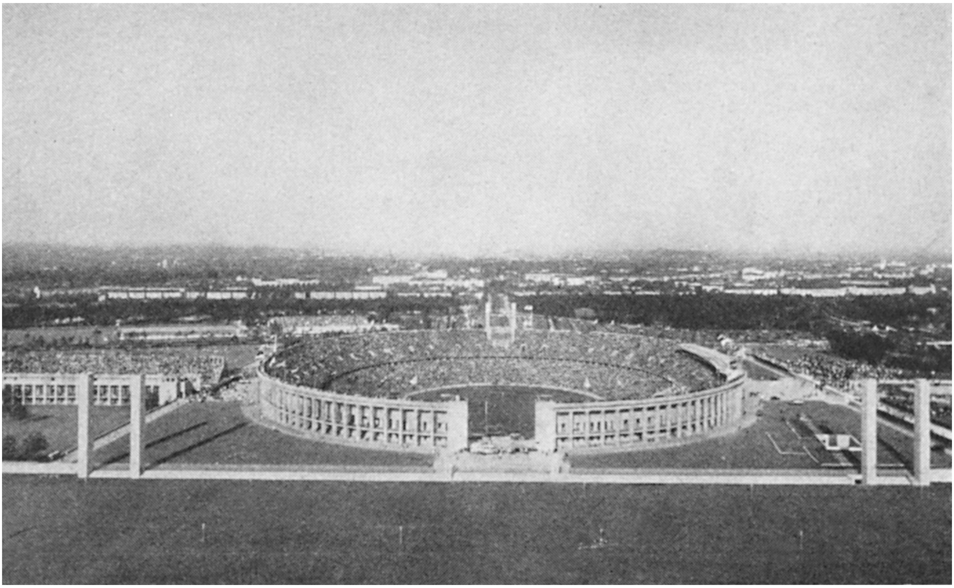

Všechno, co udržuje, posiluje nebo obnovuje zdraví lidu, je v Německu vydatně podporováno. Jen zdravý národ je šťasten a schopen práce. Proto byla v Německu vybudována nesčetná hřiště, počínaje Olympijským stadionem v Berlíně až k hřištím v nejmenších obcích. Po celé Říši se rozprostírá hustá síť nocleháren pro mládež, které poskytují cestující mládeži čisté a zdravé přístřeší. Téměř každé místo – byť i nejodlehlejší vesnice – má svou vlastní plovárnu.

Na obrázku nahoře: Olympijský stadion v Berlíně.

Na obrázku vpravo nahoře: Noclehárna pro mládež – „Adolf-Hitler-Jugendherberge" – v Berchtesgadenu.

Na obrázku vpravo dole: Plovárna v Oberammergau.

V Německu byla učiněna nesčetná opatření na podporu německého selského stavu. Selská hospodářství, před rokem 1933 silně zadlužená, byla oddlužena. Byl vypracován velký program zemědělské výroby a byl vydán tržní řád, který zajišťuje sedlákovi pevné ceny jeho výrobků. Bylo zřízeno mnoho tisíc nových selských hospodářství. Německá pracovní služba vyrvala moři a bažinám novou půdu, na níž se usídlily četné selské rodiny. Úpornou prací je obdělavatelná půda zlepšována a chráněna před přírodními katastrofami (povodní, mořskou zátopou atd.). Rolníkova práce má opět vyhlídky na úspěch. Plody této práce se projevují v podstatném vzestupu zemědělské produkce.

Na obrázku nahoře: Nové selské dvory v Meklenburku.

Na obrázku vlevo nahoře: Muži Německé pracovní služby kopou odvodňovací příkopy, aby vyrvali moři novou půdu.

Na obrázku vlevo dole: Půda, vyrvaná moři, s novými selskými dvory a úrodnými poli.

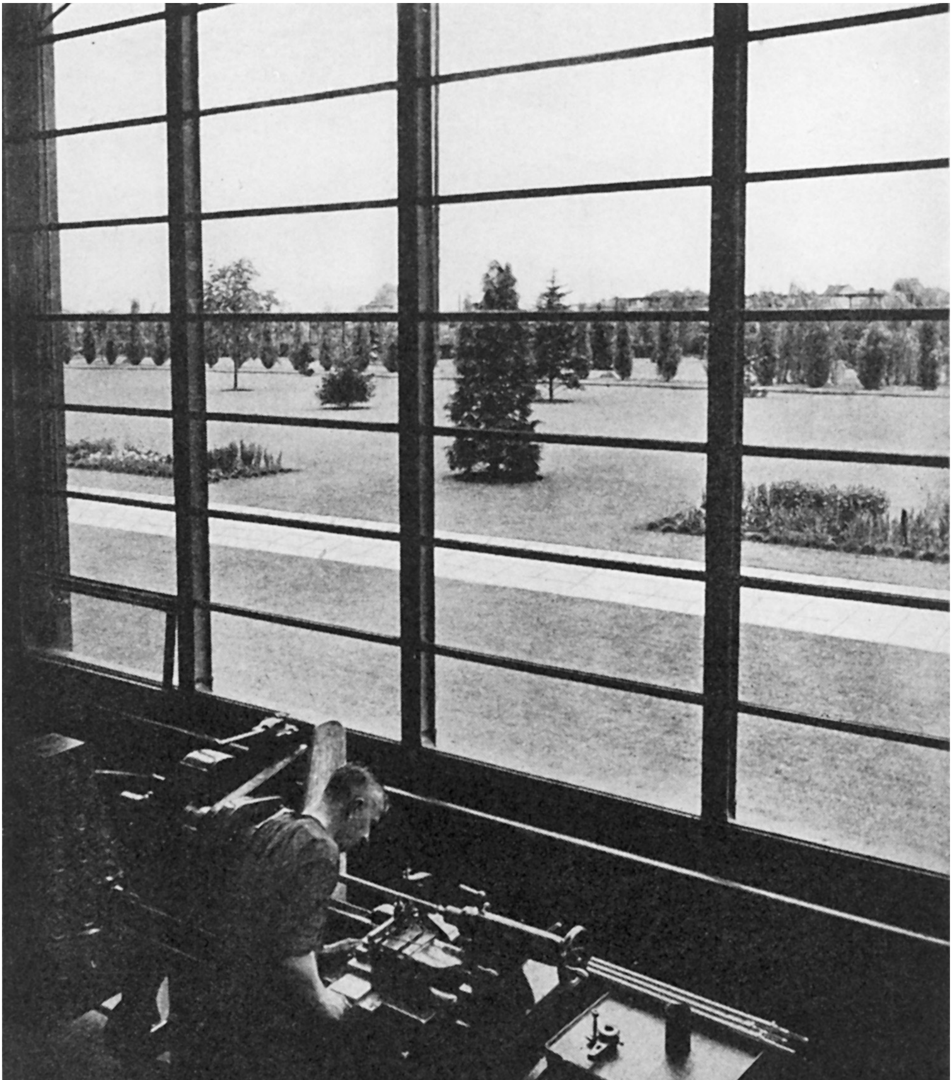

V rámci velkých německých hospodářských plánů bylo vybudováno mnoho nových továren. Přitom bylo pamatováno na to, že také továrny musí být budovány v architektonicky krásných tvarech, aby nehyzdily krajinu. Vnitřní prostory jsou světlé a zdravé, takže dělník v nich nalezne opravdový pra-

covní domov. Vzorným příkladem této snahy je nový závod pro výrobu lidových automobilů, kde vzniká vůz německého pracujícího lidu.

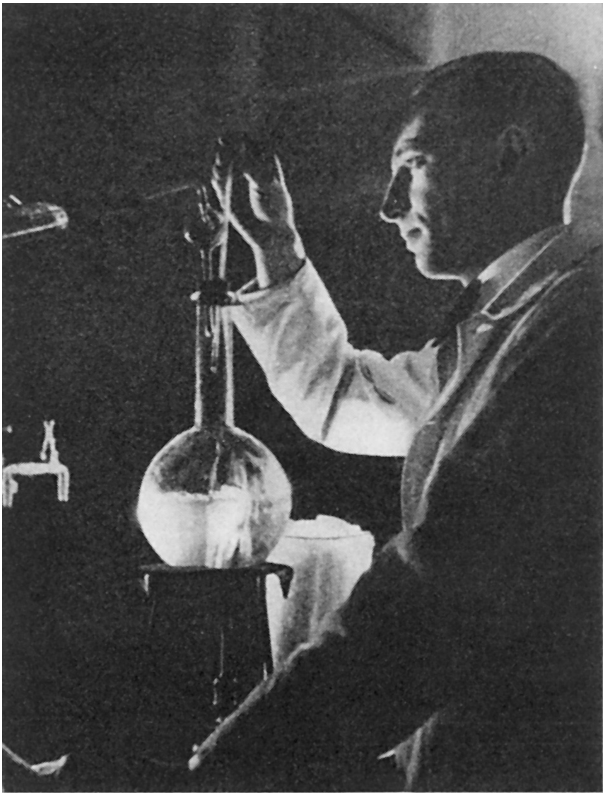

Německému národu chyběly devizy, aby mohl kupovat četné důležité suroviny z ciziny. Musel si proto vytvořit vhodnou náhražku v domácích surovinách. Ještě nikdy se nedostalo vynálezcům a vědeckému bádání takové podpory jako v nacionálněsocialistické Říši. Vynálezy, které mají největší význam i pro veškeré světové hospodářství, byly v nacionálněsocialistickém Německu zdokonaleny a učiněny prakticky užitečnými. Tak například byla zahájena ve velkém měřítku výroba buničité vlny. Hydrací uhlí se vyrábí benzín. Z uhlí a vápna se vyrábí buna, která svými vlastnostmi předčí gumu. Byly vyrobeny různé umělé látky, které se znamenitě osvědčují jako nové suroviny. Dokonce i tak důležitá látka jako vitamín C, potřebný k zachování zdraví, může být nyní vyráběn uměle.

Na obrázku: Zkoušení buničité vlny v laboratoři.

Péče o pracujícího člověka je pro nacionálně-socialistické Německo samozřejmostí. Existuje zvláštní říšský úřad pro krásu práce, jehož úkolem je starat se o důstojné, krásné a hygienicky účelné zařízení dílen. Kromě zdravých dílen všechny nové německé podniky (a stoupající měrou také staré, přestavěné) mají zvláštní

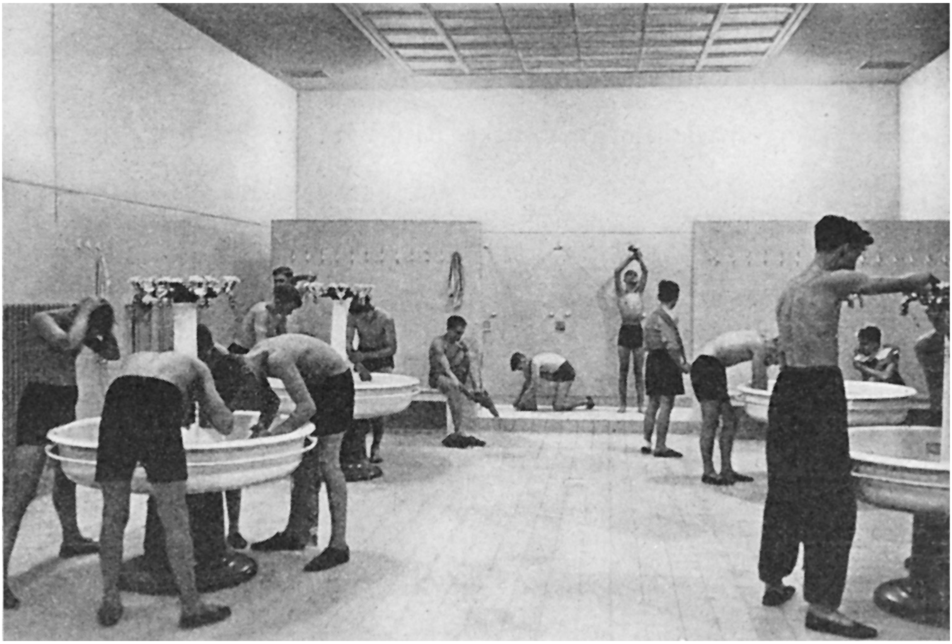

místnosti, kde dělníci dlí v pracovních přestávkách a kde mohou dostat za nejlevnější ceny teplá jídla, dále hygienické umývárny, koupelny a převlékárny, zahrady a hřiště.

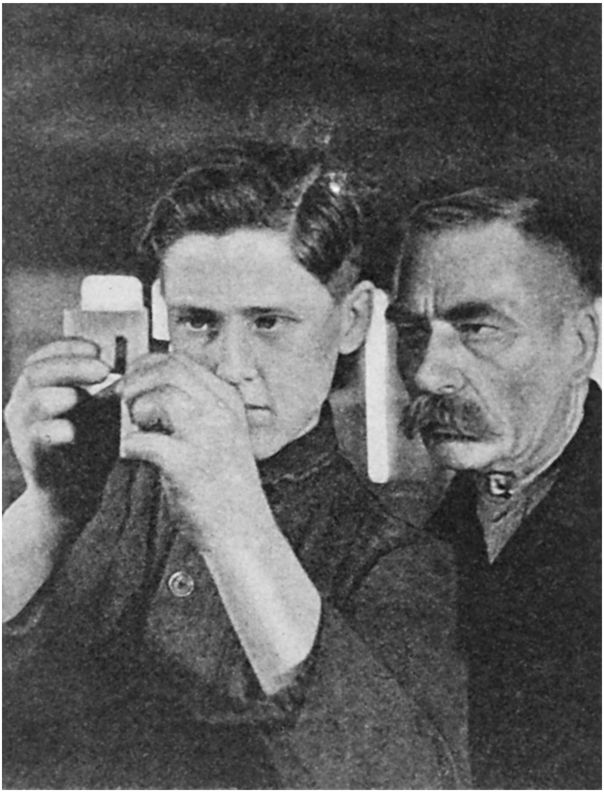

Dříve než je mu svěřena odpovědná práce, se mladému Němci dostane vzorného školení. Podle Vůdcova přání nebude brzy v Německu ani jediného „nevyučeného" dělníka, nýbrž toliko dobře školení odborní dělníci, kteří mají větší výkon a také více vydělávají. Tisíce pokračovacích odborných kurzů Německé pracovní fronty (Deutsche Arbeitsfront) poskytují každému soukmenovci, který se snaží, možnost, aby neustále zdokonaloval své vzdělání a rozšířil je i o jiné úseky.

Na obrázcích vlevo: Zahrada německé továrny a umývárny německého závodu.

Na obrázku nahoře: Starý odborný dělník poučuje mladého učedníka.

Jedním z nejdůležitějších úkolů sociálního státu je vytvořit krásné a zdravé bydlení pro všechny soukmenovce. Nacionálněsocialistické Německo pracovalo od r. 1933 s největším úspěchem na splnění tohoto úkolu. Četné velké projekty tohoto druhu se uskutečňují, na jiných se pracuje. Vedle staveb mnoha krásných a hygienických nových bytů ve městech je v Německu věnována velká péče zvláště takzvaným malým říšským bytovým koloniím. Takové kolonie zahrnují četné jednotlivé domky se zahrádkami. Majitelé pracují většinou jako dělníci nebo úředníci v blízkém městě. Kultivováním zahrádek a chovem drobného zvířectva zlepšují svou životní úroveň a vyrovnávají kromě toho častou jednotvárnost práce v povolání.

Na obrázku kolonie válečných raněných v Postupimi.

Po válce vstoupí v Německu v platnost rozsáhlé sociální dílo starobního pojištění.

Uprostřed války Vůdce vypracoval rozsáhlý program bytových staveb, jehož provádění bude zahájeno ihned po válce. Budou vybudovány statisíce nových prostorných bytů, které budou dány k dispozici pracujícímu obyvatelstvu za velmi nízké nájemné. Tím budou odklizeny poslední zbytky někdejší bytové nouze a nedostatku bytů v Německu.

Na obrázku nové obytné domy v Norimberku.

Ještě nikdy se v německých dějinách nedostalo umění takové podpory celého národa jako dnes. Lid sám vystupuje vůči svým umělcům jako přikazatel a ukládá jim obrovské úkoly. Nesčetná stavební díla, která jsou budována v Německu, dávají architektům příležitost, aby plně rozvinuli svou tvůrčí sílu. Všechny veřejné budovy a také velká část soukromých budov mají plastickou a malířskou výzdobu. Nejvýznamnější umělecká díla německé kulturní pospolitosti, vytvořená v průběhu jednoho roku, jsou soustředěná v Domě německého umění (Haus der deutschen Kunst), který byl vybudován z Vůdcova podnětu. Zde se koná každoročně v létě – dokonce i v letech válečných – velká výstava německého umění, která předvádí malířská, grafická a plastická díla. V zimních měsících se zde koná výstava architektury a uměleckých řemesel.

Stovky umělců zde mají příležitost, aby předstoupili před svůj národ se svými nejlepšími díly. Umělecký život v Německu nabyl v posledních letech takového rozmachu, že ve všech župách a městech se mohou konat četné další výstavy uměleckých děl neobyčejně vysoké úrovně.

Vůdce sám je prvním příznivcem umění v Německu. Osobně pracuje na projektech velkých stavebních děl a během stavby kontroluje každou podrobnost. Na velkých národních výstavách umění není ani jednoho díla, které by neznal. Sám geniálně nadaný umělec, dává neustále umělcům nejplodnější podněty pro jejich práci. Sám řídí velkolepý umělecký rozvoj nacionálně-socialistické Říše. Tvrdou rukou vyloučil z německého uměleckého života projevy zvrhlého umění a umožnil tak skutečnému, velikému umění, aby mohlo opět volně dýchat a tvořit.

Na obrázku vlevo: Dům německého umění (Haus der deutschen Kunst, Mnichov).

Na obrázku nahoře: Z velké výstavy německého umění: Fritz Klinsch: Dívající se žena.

Z velké výstavy německého umění: Paul Matthias Padua: Vůdce mluví.

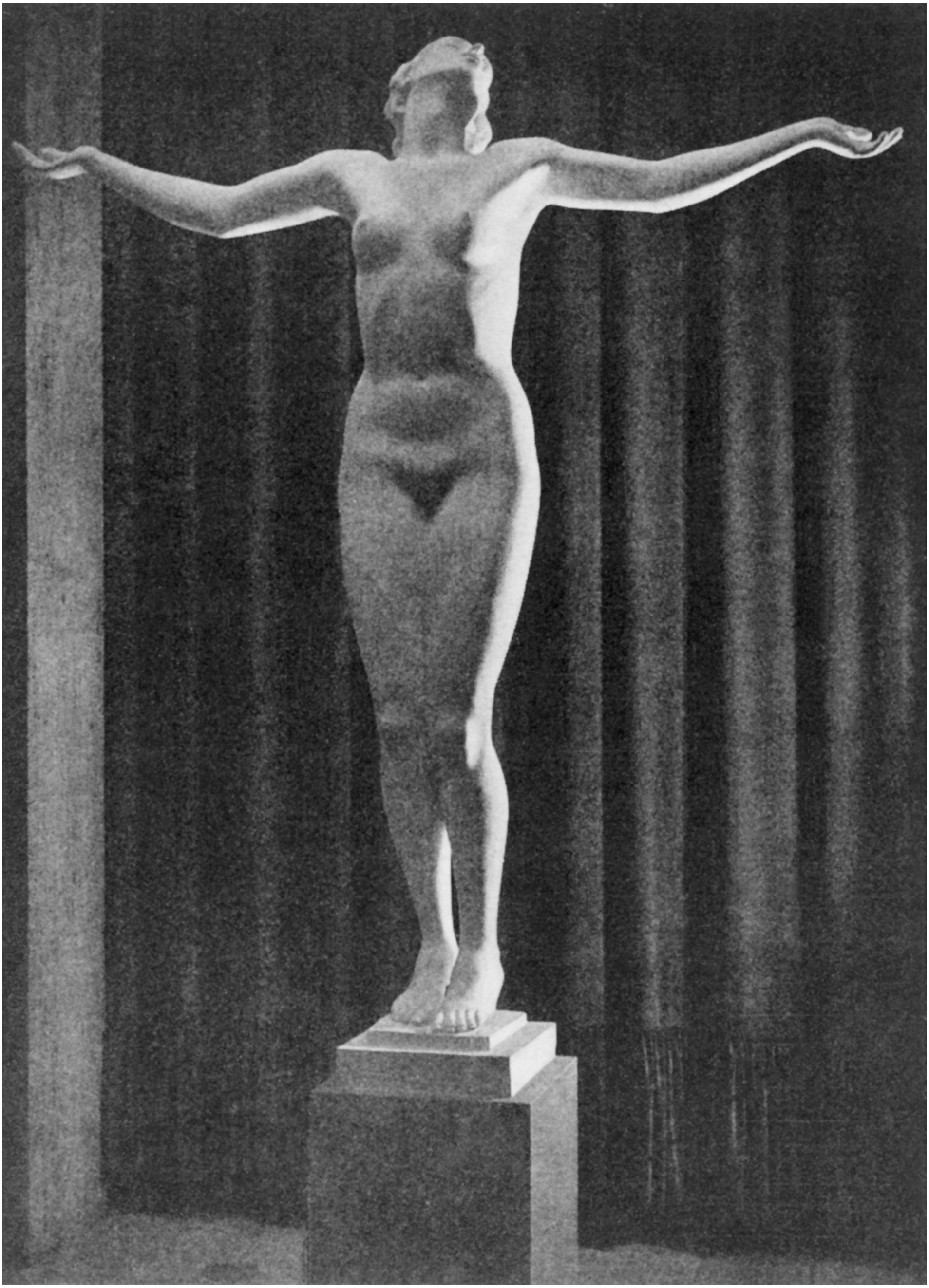

Z velké výstavy německého umění: Joseph Thorak: Ženský akt.

Kdo pozorně pročetl a prohlédl těchto několik stránek, nabude alespoň prvního dojmu o velikosti a mnohostrannosti Vůdcova mírového díla. Dílo tak pronikavého a převratného významu, které dává nové podněty životu celého národa, nemůže býti tvořeno v několika letech. To, co jsme zde ukázali, třebaže bylo již dnes mohutné a veliké, je teprve začátek. Víme, že všechny plány, o nichž Adolf Hitler již mluvil k svému lidu a které vypracoval ve všech podrobnostech, vyžadují mnohonásobku práce a tvůrčího výkonu ve srovnání s tím, co bylo již uskutečněno. Všechny tyto dalekosáhlé plány a návrhy, sloužící štěstí celého národa, mohly zrát pouze na slunci dlouhého míru. Válka na ně působila přinejmenším rušivě a oddálila jejich uskutečnění. Jeden Vůdce, jedna Říše a jeden lid, kteří byli tak oddáni myšlence výstavby sociálního státu nejvyšší kultury a jeho dokonalého vybavení, si nemohli nikdy přát, aby jejich dílo bylo vystaveno nebezpečí a hrůzám války. Proto byl také mír cílem německé politiky.

Když však Anglie zločinným válečným žhářstvím uloupila Německu mír, celý německý národ se jako jeden muž zdvihl na obranu proti tomuto útoku. V této válce musí ochraňovat a bránit ještě více, než v roce 1914. Musí bránit svoji zkvétající lidovou Říši, kterou vytvořil sám tvrdou prací a na jejíž výstavbě má každý jednotlivý Němec živý podíl.

Dr. Rolf Kapp

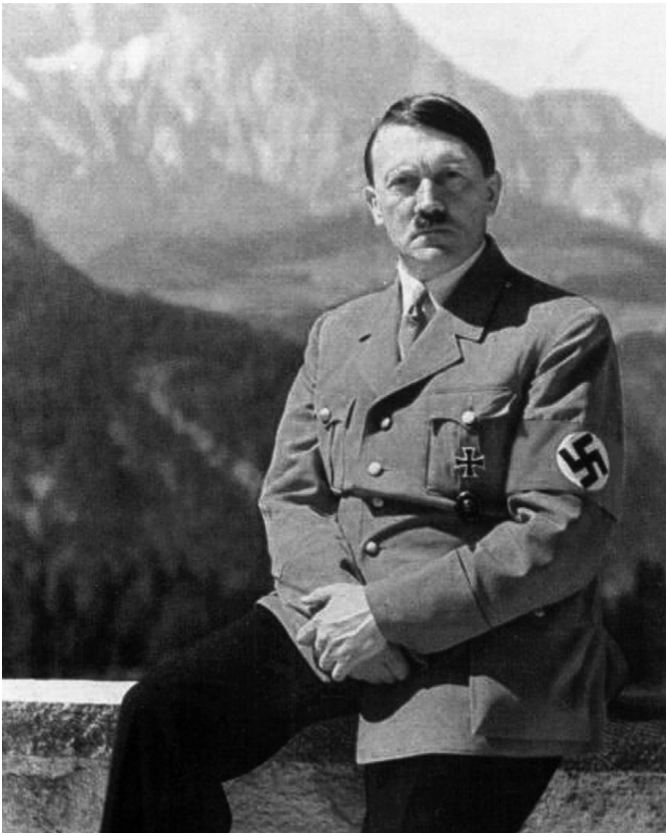

MÍROVÉ DÍLO ADOLFA HITLERA

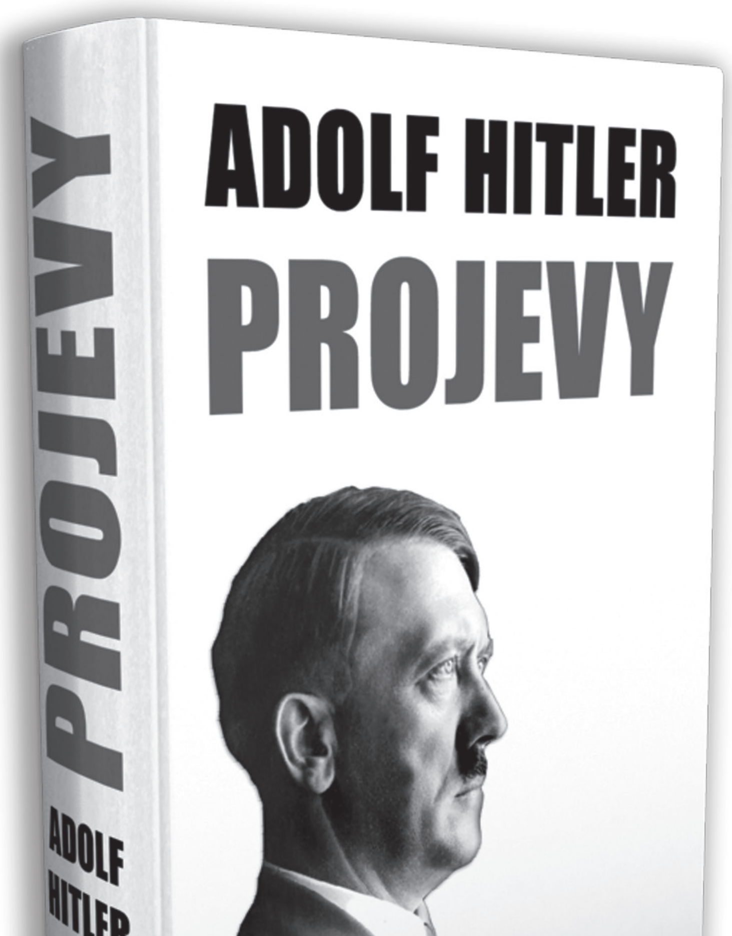
ADOLF HITLER
PROJEVY
gm guidemedia
PROJEVY
ADOLF HITLER
gm

Adolf Hitler PROJEVY

Celý svět zná záběry jásavého mnohatisícového publika, kdy nadšené usměvavé tváře mužů, žen i dětí obdivně natahují své pravé paže směrem k Adolfu Hitlerovi. Od pádu Třetí říše byl vydán nespočet knih, ve kterých autoři ze svého pohledu pojednávají o ideologických, politických a vojenských postojích nacionálněsocialistického Vůdce a jeho činech. Poválečná historiografie se nezřídka také pokoušela i o vytvoření jeho věrohodného psychologického profilu. Programový spis Mein Kampf, který má poskytovat ucelený obraz o Hitlerově světonázoru, byl po válce v mnoha zemích s menšími či většími problémy se zákonem opakovaně vydáván. Může se tedy zdát, že všechno bylo již řečeno. Při tom všem však uniká jeden z hlavních fenoménů spojených se jménem Adolfa Hitlera – jeho umění řeči, sdělení myšlenky, umění projevu. A tak je třeba se ptát:

Víme, o čem Adolf Hitler vlastně mluvil?

Díky svým řečnickým schopnostem získával miliony svých příznivců všech společenských vrstev a stavů, ať už na komorních setkáních v mnichovských hospodách či na pozdějších statisícových shromážděních. Ale i to by snad nebylo ničím novým.

Poprvé v historii česky psané literatury vychází projevy Adolfa Hitlera v nekráceném a doslovném znění tak, jak je tehdejší německý kancléř pronášel, a vůbec poprvé tak český čtenář dostává odpověď na otázku:

Víme, co bylo obsahem jeho projevů?

Publicista a historiograf Lukáš Beer ve svých předmluvách k jednotlivým projevům pak českého čtenáře navíc seznámí i se všemi potřebnými reáliemi a souvislostmi, z nichž Vůdce při svých vystoupeních před národem vycházel.

Již vyšlo, 656 stran, 790 Kč   www.hitlerovyprojevy.cz

Mnichovská dohoda a osud sudetských Němců

Bylo vyhnání Němců z ČSR na programu již v roce 1919?
Byla Mnichovská dohoda „zradou Západu“,
nebo výsledkem české meziválečné politiky?
Je na pozvánce k záboru Sudet Německem podepsán také Edvard Beneš?

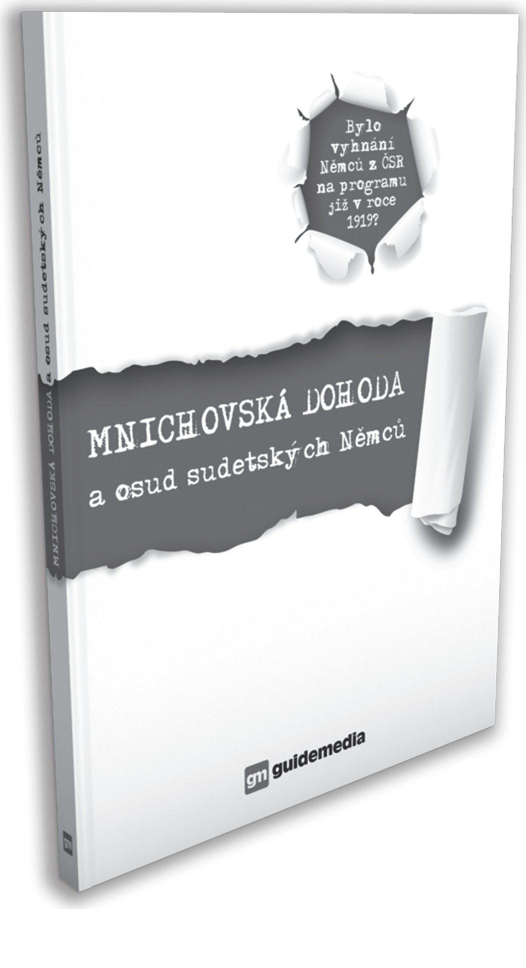

Kousek po kousku autoři tohoto neobvyklého knižního vydání analyzují tradiční mýty kolem Mnichovské dohody a s ní údajně spojeného osudu Sudetoněmců. Že vnímání událostí z podzimu roku 1938 v podání naší historiografie má dodnes naprosto určující význam pro chápání moderních českých národních dějin, není třeba zvlášť zdůrazňovat.
A přesto se autoři knihy neobávají pomocí historicky doložených skutečností a dokumentů hledat upřímnou odpověď na shora uvedené „znepokojující“ a mnohdy provokující otázky.

Již vyšlo, 160 stran, 199 Kč
www.guidemedia.cz

www.guidemedia.cz

ISBN 978-80-905310-2-4

9 788090 531024

gm guidemedia

EDICE RETRO